

Sygn. akt VIII C 1078/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

31 sierpnia 2016

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Bernadeta Piskorek

po rozpoznaniu na rozprawie 19 sierpnia 2016 we W.

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

I. umarza postępowanie w części, to jest co do kwoty 2.154,36 zł;

II. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 5.127,37 zł (pięć tysięcy sto dwadzieścia siedem złotych trzydzieści siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od:

- kwoty 4.782,51 zł od 01 listopada 2014 do dnia zapłaty,

- kwoty 344,86 zł od 11 lutego 2015 do dnia zapłaty;

III. oddala dalej idące powództwo;

IV. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu stronie powodowej kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1078/15

UZASADNIENIE

Gmina W. 11 lutego 2015 wniosła do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny pozew o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego K. K. kwoty 7.282,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 6.623,76 zł od 01 listopada 2014 do dnia zapłaty oraz od kwoty 658,35 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Strona powodowa wniosła ponadto o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów sądowych w kwocie 92 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, że jej roszczenie wynika z nieuiszczonych przez pozwanego opłat czynszu najmu za lokal mieszkalny oraz opłat niezależnych od właściciela. Na 31 października 2014 zaległość pozwanego za okres od maja 2013 do końca października 2014 wynosi 7.282,11 zł, na którą składają się: należność główna w kwocie 6.623,76 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe naliczone na 31 października 2014 w kwocie 658,35 zł. Strona powodowa wskazała, że pismem z 14 listopada 2014 wezwała pozwanego do zapłaty ciężącego na nim zobowiązania (k. 3-4).

Nakazem zapłaty wydanym 26 lutego 2015 przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (k. 5).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego oraz o zwolnienie go od kosztów sądowych. Pozwany w całości zakwestionował roszczenie strony powodowej, podnosząc, że jest ono nieudowodnione oraz bezpodstawne. Pozwany wskazał, że wyrokiem z 07 maja 2014 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII. Cywilny zasądził od pozwanego na rzecz Gminy W. kwotę 9.909,09 zł tytułem opłat związanych z najmem lokalu mieszkalnego za okres od 30 kwietnia 2004 do 01 października 2013. Według pozwanego, biorąc pod uwagę, że w niniejszym postępowaniu roszczenie strony powodowej obejmuje nieuiszczone opłaty za okres od maja 2013 do października 2014, żądanie za okres od maja 2013 do października 2013 podlegało już rozpoznaniu w postępowaniu toczącym się pod sygnaturą VIII C 419/14. Dodatkowo pozwany zarzucił, że nie był nigdy wzywany o zapłatę sumy w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu, a ponadto, że nie umożliwiono mu zapoznania się z kartoteką finansową lokalu celem weryfikacji rzeczywistego stanu zadłużenia. Na uzasadnienie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych pozwany podniósł, że nie jest w stanie ponieść jego kosztów. Wskazał, że ma 63 lata, pracuje jako operator śmieciarki w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.. Jego zadłużenie powstało wskutek konieczności pokrycia kosztów leczenia rodziców, którzy nie posiadali ubezpieczenia zdrowotnego. Pozwany wskazał, że aktualnie stara się spłacać ciężące na nim zobowiązania, pomimo, iż miesięcznie tytułem wynagrodzenia osiąga jedynie 1.600 zł netto. Dodatkowo pozwany wskazał, że choruje na cukrzycę typu II. (k. 5 -7).

Pismem z 03 lipca 2015 (k. 37-38) strona powodowa wskazała, że na dochodzoną przez nią należność składają się: kwota 6.623,76 zł należności głównej tytułem miesięcznego czynszu najmu w wysokości:

- za okres od maja 2013 do czerwca 2013 366,57 zł miesięcznie;
- za okres od lipca 2013 do października 2013 369,37 zł miesięcznie;
- za listopad 2013 344,87 zł;
- za okres od grudnia 2013 do listopada 2014 369,37 zł miesięcznie;
- za okres od marca 2014 do października 2014 370,02 zł miesięcznie;

oraz kwota 658,35 zł skapitalizowanych odsetek ustawowych wyliczonych we wskazany w piśmie sposób.

Następnie, pismem z 01 kwietnia 2016, strona powodowa cofnęła powództwo co do kwoty 2.154,36 zł ze zrzeczeniem się roszczenia, w pozostałym zaś zakresie podtrzymała dotychczasowe żądanie. Ostatecznie strona powodowa wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 5.127,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 4.782,51 zł od 01 listopada 2014 do dnia zapłaty oraz od kwoty skapitalizowanych odsetek ustawowych w wysokości 345,24 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty (k. 50-51).

Pismem z 08 kwietnia 2016 pozwany zakwestionował dokument w postaci wyliczenia zadłużenia przedłożony przez stronę powodową. Podniósł, że stanowi on dokument prywatny, sporządzony jedynie na potrzeby niniejszego postępowania oraz, że został podpisany przez pełnomocnika procesowego strony powodowej, a nie księgowego uprawnionego do sporządzania tego rodzaju dokumentów (k. 63-67).

Postanowieniem wydanym na rozprawie 11 maja 2016 wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych został oddalony (k. 71).

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

Pozwany K. K. jest najemcą lokalu, stanowiącego własność strony powodowej, położonego przy ul. (...) we W..

Pozwany, w myśl postanowień zawartej umowy najmu, obowiązany jest uiszczać comiesięczny czynsz oraz opłaty niezależne od właściciela z góry do 10-go dnia każdego miesiąca (§ 4 ust. 2 umowy). Stawka czynszu i opłat

niezależnych od właściciela w spornym okresie ulegała nieznacznym zmianom, to jest od kwoty 366,57 zł wzrosła do 370,02 zł.

(**dowody** : umowa najmu lokalu mieszkalnego z 01 kwietnia 1995 k. 54-55 verte,

zawiadomienie o zmianie opłat z 18 czerwca 2013 k. 56,

zawiadomienie o zmianie opłat z 05 lutego 2014 k. 57.

zawiadomienie o rozliczeniu kosztów z 15 października 2013 k. 59)

Pozwany nie uiszczał czynszu za lokal mieszkalny oraz opłat niezależnych od właściciela. W związku z tym po stronie powodowej powstała wierzytelność wobec pozwanego, o której istnieniu i wysokości pozwany był pisemnie zawiadamiany oraz wzywany do uiszczenia zaległości.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII. Cywilny z 07 maja 2014 w sprawie o sygn. akt VIII C 419/14 zasądzono od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 9.909,09 zł tytułem zaległego czynszu i opłat za okres od 02 listopada 2011 do 01 października 2013.

(**dowody:** akta Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII. Wydział Cywilny sygn. akt VIII C 419/14

pismo zarządu Zasobu Komunalnego z 03 czerwca 2013 k. 8,

wezwanie do zapłaty z 29 października 2014 k. 8 verte,

pismo strony powodowej z 14 października 2014 k. 13 verte,

pismo strony powodowej z 08 grudnia 2014 k. 15 verte,

kartoteka zadłużenia lokalu za okres od 30 kwietnia 2004 do 01 października 2014 k. 11-12,

pismo strony powodowej z 23 grudnia 2013 k. 83,

przesłuchanie pozwanego – e-protokół z rozprawy z 19 sierpnia 2016)

Pozwany w dalszym ciągu nie uiszczał bieżącego czynszu za lokal mieszkalny oraz opłat niezależnych od właściciela.

Strona powodowa wzywała pozwanego do spłaty ciężącego na nim zobowiązania.

Na zaległość pozwanego K. K. z tytułu czynszu najmu oraz zaliczek na media za okres od 10 października 2013 do 31 października 2014 składają się:

- kwota 4.782,51 zł należności głównej,

- kwota 344,86 zł ustawowych odsetek skapitalizowanych na 31 października 2014, liczonych od kwot wskazanych w kartotece finansowej za opóźnienie w płatności poszczególnych należności za każdy miesiąc.

(**dowody:** wezwanie do zapłaty z 14 listopada 2014 k.15,

kartoteka zadłużenia lokalu za okres od maja 2013 do października 2014 k. 39,

kartoteka zadłużenia lokalu za okres od października 2013 do października 2014 k. 53,

wyciąg z konta za okres od 01 stycznia 31 grudnia 2013 k. 85,

wezwanie do zapłaty z 18 listopada 2015 k. 88,

pismo strony powodowej z 02 sierpnia 2016 wraz z zestawieniem wysokości naliczeń dokonanych przez stronę powodową k. 97-101)

Pozwany znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i życiowej. Po śmierci rodziców dokonuje spłaty zadłużenia związanego z kosztami ich leczenia, dodatkowo jego budżet obciążają zobowiązania wynikające z zaległości z płatnością czynszu za lokal mieszkalny czy energię elektryczną. Pozwany jest osobą chorą na cukrzycę typu II., co wiąże się z koniecznością ponoszenia kosztów leków w kwocie około 300 zł miesięcznie. Dodatkowo, w ostatnim czasie u pozwanego zdiagnozowano zaćmę. Jego miesięczne dochody kształtują się na poziomie 1.300-1.600 zł netto. Pozwany prowadzi samodzielnie gospodarstwo domowe. Nie posiada żony, ani dzieci, od których mógłby uzyskać wsparcie finansowe. Na podstawie orzeczenia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z 07 maja 2014, sygn. akt Km 2484/14 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia M. K. prowadzi przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne.

Pozwany składał do strony powodowej wnioski o zamianę lokalu mieszkalnego na inny, o mniejszym metrażu.

(dowód: zajęcie wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego i wezwanie do dokonywania potrąceń z 05 sierpnia 2015 k. 90-91,

przesłuchanie pozwanego – e-protokół z rozprawy z 19 sierpnia 2016).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, po częściowym cofnięciu pozwu przez stronę powodową zasługiwało uwzględnieniu w przeważającej części.

Początkowo, pozwem z 11 lutego 2015 strona powodowa domagała się od pozwanego zapłaty kwoty 7.282,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 6.623,76 zł od 01 listopada 2014 do dnia zapłaty oraz od kwoty 658,35 zł (skapitalizowane odsetki ustawowe) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzucił, że wyrokiem z 07 maja 2014 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII. Cywilny zasądził od pozwanego na rzecz Gminy W. kwotę 9.909,09 zł tytułem nieopłaconego czynszu za okres od 30 kwietnia 2004 do 01 października 2013. Według pozwanego, biorąc pod uwagę, że w niniejszym postępowaniu roszczenie strony powodowej obejmowało nieuiszczone opłaty za okres od maja 2013 do października 2014, żądanie za okres od maja 2013 do października 2013 podlegało już rozpoznaniu w postępowaniu toczącym się pod sygnaturą VIII C 419/14.

Strona powodowa, uznając zarzut pozwanego za uzasadniony, cofnęła pozew w części ze zrzeczeniem się roszczenia, to jest co do kwoty 2.154,36 zł i tym samym ograniczyła żądanie zapłaty do kwoty 5.127,75 na którą składała się kwota należności głównej w wysokości 4.782,51 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe w kwocie 345,24 zł.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Natomiast jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, o czym stanowi art. 355 § 1 k.p.c. Stosownie do treści art. 203 § 4 k.p.c., Sąd uznał cofnięcie pozwu za dopuszczalne, stwierdzając, że brak jest okoliczności wskazujących, aby ta czynność procesowa była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa. Dlatego też niniejsze postępowanie co do kwoty 2.154,36 zł należało umorzyć, o czym orzeczono w punkcie I. sentencji orzeczenia.

Poza sporem jest, że stroną powodową łączy z pozwanym umowa najmu lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ulicy (...) zawarta 11 kwietnia 1995. Przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony

czynsz, o czym stanowi art. 659 § 1 k.c. Poza koniecznością uiszczania opłat z tytułu czynszu umowa najmu przewiduje również obowiązek uiszczania opłat niezależnych od właściciela, jak dostawa wody czy wywóz śmieci.

Okolicznością sporną w niniejszym postępowaniu była wysokość zadłużenia pozwanego wobec strony powodowej. Wobec podniesienia przez pozwanego zarzutu niewłaściwego wyliczenia zadłużenia zarówno w zakresie należności głównej, jak i skapitalizowanych odsetek, koniecznym było dokonanie weryfikacji prawidłowości dokonanych przez stronę powodową wyliczeń. Ustalenia wysokości zadłużenia dokonano przede wszystkim na podstawie zestawienia zadłużenia lokalu mieszkalnego za okres od 10 października 2013 do 31 października 2014, a ponadto na podstawie wyciągu z konta lokalu mieszkalnego za okres od 01 stycznia 2013 do 31 grudnia 2013. Pierwsze z zestawień zostało wygenerowane w sposób elektroniczny, co zresztą stanowiło zarzut pozwanego i na tej podstawie wnosił o uznanie powództwa za nieudowodnione i o jego oddalenie. Jednakże zestawienie to uwierzytelnione zostało przez występującego w sprawie pełnomocnika strony powodowej, stąd też Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić mu mocy dowodowej. Niezależnie od powyżej wskazanych środków dowodowych, Sąd badając zasadność roszczenia strony powodowej oparł się na dokumentacji przedłożonej przez inicjującą postępowanie w postaci wezwań do zapłaty oraz zawiadomień o wysokości zadłużenia adresowanych do pozwanego, zawiadomień o zmianie opłat z 18 czerwca 2013 i 05 lutego 2014, przedsądowym wezwaniu do zapłaty z 29 października 2014, piśmie strony powodowej z 14 października 2014, wezwaniu do zapłaty z 18 listopada 2015, piśmie strony powodowej z 02 sierpnia 2016 wraz z zestawieniem wysokości naliczeń dokonanych przez stronę powodową. Okoliczność nieuiszczania czynszu i opłat niezależnych od właściciela przyznał zresztą sam pozwany podczas przesłuchania na rozprawie 19 sierpnia 2016. Pozwany ponadto zaznaczył, że w niedługim czasie zamierza regulować bieżący czynsz za lokal mieszkalny w sposób terminowy. W konsekwencji Sąd uznał roszczenie strony powodowej za uzasadnione co do zasady i w przeważającej części co do wysokości, co znalazło swój wyraz w punkcie II. sentencji wyroku.

W tym miejscu wskazać należy, iż postanowieniem wydanym na rozprawie 11 maja 2016 Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego o zobowiązanie strony powodowej do wskazania w jaki sposób ujęto w kartotece finansowej treść prawomocnego wyroku z 07 maja 2014 wydanego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział VIII. Cywilny oraz do przedłożenia do akt sprawy pełnej dokumentacji i załączników przedłożonych do pozwu, celem zapoznania się z wyliczeniami tam wskazanymi i porównania z posiadaną dokumentacją. Zdaniem Sądu przedstawiona przez stronę powodową dokumentacja w sposób pełny i rzetelny przedstawia wysokość zadłużenia pozwanego wobec strony powodowej, wnioski pozwanego zmierzały więc do rozstrzygnięcia okoliczności, które w niniejszym postępowaniu zostały wyjaśnione w sposób dostateczny. Wnioski te ponadto zmierzały do wyjaśnienia w jaki sposób strona powodowa ujęła w kartotece lokalu opłaty związane z najmem lokalu mieszkalnego w okresie, który był przedmiotem rozpoznania w postępowaniu o sygn. akt VIII C 419/14. Sąd uznał wyjaśnienie tych okoliczności za zbędne dla niniejszego postępowania, skoro strona powodowa pismem z 01 kwietnia 2016 cofnęła powództwo co do kwot, które zostały już zasądzone orzeczeniem z 07 maja 2014.

Zgodnie z przedstawionym zestawieniem wysokość należności głównej obciążającej pozwanego z tytułu czynszu najmu oraz zaliczek na media za okres od 10 października 2013 do 31 października 2014 wynosi 4.782,51 zł.

Obok należności głównej strona powodowa, na podstawie art. 481 k.c., domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 345,24 zł tytułem skapitalizowanych na 31 października 2014 odsetek ustawowych, liczonych od kwot wskazanych w kartotece finansowej za opóźnienie w płatności poszczególnych należności za każdy miesiąc, począwszy od 11-go każdego miesiąca za każdy dzień opóźnienia do 31 października 2014. W tym zakresie żądanie strony powodowej musiało zostać skorygowane i nie zasługiwało na uwzględnienie w całości, albowiem kapitalizacja odsetek od sum należnych od pozwanego powinna nastąpić w sposób przedstawiony poniżej:

50,78 zł liczonych od kwoty 369,37 zł od 11 października 2013 do 31 października 2014;

43,36 zł liczonych od kwoty 344,87 zł od 13 listopada 2013 do 31 października 2014;

42,76 zł liczonych od kwoty 369,37 zł od 11 grudnia 2013 do 31 października 2014;

38,68 zł liczonych od kwoty 369,37 zł od 11 stycznia 2014 do 31 października 2014;

34,60 zł liczonych od kwoty 369,37 zł od 11 lutego 2014 do 31 października 2014;

30,97 zł liczonych od kwoty 370,02 zł od 11 marca 2014 do 31 października 2014;

26,88 zł liczonych od kwoty 370,02 zł od 11 kwietnia 2014 do 31 października 2014;

22,93 zł liczonych od kwoty 370,02 zł od 11 maja 2014 do 31 października 2014;

18,85 zł liczonych od kwoty 370,02 zł od 11 czerwca 2014 do 31 października 2014;

14,89 zł liczonych od kwoty 370,02 zł od 11 lipca 2014 do 31 października 2014;

10,67 zł liczonych od kwoty 370,02 zł od 12 sierpnia 2014 do 31 października 2014;

6,72 zł liczonych od kwoty 370,02 zł od 11 września 2014 do 31 października 2014;

2,77 zł liczonych od kwoty 370,02 zł od 11 października 2014 do 31 października 2014.

Jak wynika z powyższego mając na względzie, iż termin wyznaczony pozwanemu na 10 listopada 2013, jak również następujący po nim 11 listopada 2013 to dni ustawowo wolne od pracy, uwzględniając regulację zawartą w art. 115 k.c., uznać należało, że termin płatności przypadł na 12 listopada 2013, zatem pozwany był w opóźnieniu od 13 listopada 2013, co czyni żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie uzasadnionym w oparciu o normę art. 481 k.c. od tej właśnie daty. Podobnie 10 sierpnia 2014 był dniem ustawowo wolnym od pracy, zatem termin płatności upłynął 11 sierpnia 2014, co uzasadnia zasądzenie odsetek od 12 sierpnia 2014.

Suma kwot należnych tytułem skapitalizowanych odsetek wynosi zatem 344,86 zł, zatem uwzględniając wysokość należności głównej 4.782,51 zł, łączna kwota należna stronie powodowej od pozwanego wyniosła 5.127,37 zł.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd uznał powództwo za uzasadnione i w punkcie II. sentencji orzeczenia zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 5.127,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.782,51 zł od 01 listopada 2014 do dnia zapłaty oraz od kwoty 344,86 zł od 11 lutego 2015 do dnia zapłaty. O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W związku z różnicą pomiędzy żadaną przez stronę powodową kwotą skapitalizowanych odsetek, a rzeczywistą kwotą skapitalizowanych odsetek wynoszącą 0,38 zł ($345,24 \text{ zł} - 344,86 \text{ zł} = 0,38 \text{ zł}$), powództwo strony powodowej co do tej kwoty podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie III. sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 102 k.p.c., który stanowi, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami procesu uzasadnione było trudną sytuacją finansową i zdrowotną pozwanego, który jest osobą 63-letnią, cierpi na cukrzycę typu II oraz zaćmę. W związku z tymi dolegliwościami zmuszony jest do zakupu lekarstw, których miesięczny koszt wynosi 300 zł. Skromny budżet pozwanego, który pracuje zarobkowo, osiągając miesięczny dochód 1.300 zł - 1.600 zł netto, obciążają dodatkowo zobowiązania, które zaciągnął z konieczności opłacenia leczenia swoich rodziców oraz zajęcia dokonane w toku prowadzonego przeciwko pozwanemu postępowania egzekucyjnego. Pozwany podejmuje starania mające na celu spłatę zadłużeń. Pozwany nie może liczyć na wsparcie finansowe najbliższych bowiem jest osobą samotną. Pozwany na rozprawie 19 sierpnia 2016 zadeklarował, że w związku z zakończeniem spłacania niektórych z obciążających go zobowiązań, w niedługim czasie zamierza rozpocząć regularne uiszczanie bieżącego czynszu za lokal mieszkalny stanowiący własność strony powodowej. W związku z powyższymi okolicznościami, a przede wszystkim trudną

sytuacją materialną oraz życiową pozwanego, Sąd, na podstawie art. 102 k.p.c., orzekł jak w punkcie IV. sentencji wyroku, nie obciążając pozwanego obowiązkiem zwrotu stronie powodowej kosztów procesu.